

28. neděle v mezidobí rok A (2023)

První čtení – Iz 25, 6-10a

Hospodin vystrojí hostinu a setře slzy z každé tváře.

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Hospodin zástupů vystrojí všem národům na této hoře tučné hody, hody s výborným vínem; budou to šťavnatá jídla a vybraná vína. Na této hoře sejme závoj, který halil všechny lidi, příkrývku, která kryla všechny národy. Zničí smrt navždy, Pán, Hospodin, setře slzy z každé tváře. Odejme hanbu svého lidu na celé zemi, neboť Hospodin to pravil. V ten čas se řekne: „Hle, náš Bůh, doufali jsme v něho, že nás vysvobodí; on je Hospodin, v něho jsme doufali, jásejme a radujme se z jeho spásy, neboť Hospodinova ruka spočine na této hoře.“

Žalm - Žl 23,1-3a.3b-4.5-6

Smím přebývat v Hospodinově domě na dlouhé, předlouhé časy.

Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám,
dává mi prodlévat na svěžích pastvinách,
vodí mě k vodám, kde si mohu odpočinout,
občerstvuje mou duši.

Vede mě po správných cestách
pro svoje jméno.
I kdybych šel temnotou rokle,
nezaleknu se zla, vždyť ty jsi se mnou.
Tvůj kyj a tvá hůl,
ty jsou má útěcha.

Prostíráš pro mě stůl
před zraky mých nepřátel,
hlavu mi mažeš olejem,
má číše přetéká.

Štěstí a přízeň mě provázejí
po všechny dny mého života,
přebývat smím v Hospodinově domě
na dlouhé, předlouhé časy.

Druhé čtení - Flp 4,12-14.19-20

Všechno mohu v tom, který mi dává sílu.

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipánům.

Bratři! Dovedu žít v odříkání, a dovedu žít v hojnosti. Seznámil jsem se důvěrně se vším: se sytostí i hladověním, s nadbytkem i nedostatkem. Všechno mohu v tom, který mi dává sílu. Ale jste hodní, že jste mi pomohli v mém tíživém postavení. A protože můj Bůh je přebohatý, skvěle vám to odplatí skrze Krista Ježíše ve všem, cokoli budete potřebovat. Bohu, našemu Otci, buď sláva na věčné věky! Amen.

Zpěv před evangeliem - Srov. Ef 1,17-18

Aleluja.

Otec našeho Pána Ježíše Krista ať osvítl naše srdce, abychom pochopili, jaká je naděje těch, které povolal.

Evangelium Mt 22,1-14

Pozvěte na svatbu, koho najdete.

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš mluvil k velekněžím a starším lidu v podoběnstvích: „Nebeské království je podobné králi, který vystrojil svému synovi svatbu. Poslal služebníky, aby svolali hosty na svatbu, ale ti nechtěli přijít. Poslal znovu jiné služebníky se vzkazem: `Řekněte pozvaným: Hostinu jsem přichystal, moji býci a krmný dobytek jsou poraženi, všechno je připraveno, pojd'te na svatbu!' Ale oni nedbali a odešli, jeden na své pole, jiný za svým obchodem. Ostatní pochytili jeho služebníky, ztýrali je a zabili. Krále to rozhněvalo. Poslal svá vojska, vrahy zahubil a jejich město vypálil. Potom řekl svým služebníkům: `Svatební hostina je sice připravena, ale pozvaní jí nebyli hodni. Jděte proto na rozcestí a pozvěte na svatbu, koho najdete.' Služebníci vyšli na cesty a shromáždili všechny, které našli, zlé i dobré, takže svatební síň byla plná hostí. Když vstoupil král podívat se na hosty, uviděl tam člověka, který neměl na sobě svatební šaty. Řekl mu: `Příteli, jak jsi sem přišel bez svatebních šatů?' On se nezmohl na slovo. Tu řekl král sloužícím: `Svažte mu ruce i nohy a vyhod'te ho ven do temnot. Tam bude pláč a skřípění zubů.' Mnoho je totiž povolaných, ale málo vyvolených.“

Homilie

Drazí bratři a sestry!

Když jsem přijel do české země s českou řečí, nejdříve ničemu jsem nerozuměl. Získával jsem sice určitý dojem z melodičky řeči, ale teprve když jsem se s ní blíže seznámil, teprve začal jsem rozlišovat jednotlivá slova. Podobně je tomu s „řečí“ liturgie. Kdo nezná její vyjadřovací prostředky, může o věcech Božích získat pouze povrchní dojem, kterým může dokonce i chybně pochopit, co nám chce liturgie sdělit. Někteří lidé mají to štěstí, že se naučili řeči liturgie jako své mateřské řeči. Vrostli do ní, byla jejich vlastnictvím od vždycky, aniž by se museli nějak zvlášť namáhat. Ať už je nám řeč liturgie vlastní nebo cizí, budeme se seznamovat v několika kázání se slovy a gesty, jimiž naše Matka Církev na zemi oslavuje nebeského Otce.

Liturgické obřady jsou tu proto, že člověk je tělo a duše

Každý bohoslužebný úkon má svou vnitřní a vnější stránku, které na sebe vzájemně působí. Skrze úkony se vnějším způsobem vyjadřují vnitřní postoje. Kdybychom byli pouze duchové bez těla, nepotřebovali bychom žádné vnější viditelné vyjádření věcí duchovních. Ale protože člověk je tělesně-duchovní bytost (má duši i tělo), musí zapojit při každém vnitřním duchovním projevu také své tělo. Dává tím najevo úplnou účast na tom kterém úkonu. Nejde ale jenom o zvnějšnění toho, co se odehrává uvnitř. Funguje to i naopak. Vnější úkon těla může působit na postoj duše. Proto už Tridentický koncil také říká že: Lidská přirozenost je stvořena tak, že bez vnější pomoci nemůže snadno vystoupit k rozjímání o božských věcech. Proto zavedla dobrotivá Matka Církev určité formy bohoslužby. Používají se různé bohoslužebné úkony a předměty, jako různá žehnání, svíce, kadidlový kouř, roucha a mnoho dalšího v souladu s apoštolským ustanovením a tradicí. Tím se má dosáhnout vědomí vysoké důstojnosti bohoslužeb a skrze viditelná znamení mají být srdce věřících přivedena k

nahlédnutí vznešených božských skutečností. Rituální vyjadřovací způsoby ale neexistují pouze v liturgii. Hrají důležitý význam v každodenním životě. Například v rodině by bylo naprosto nedostatečné nosit vzájemnou lásku a úctu jenom v srdci a nikdy ji navenek neprojevit. Naopak, vnitřní postoje musí být vyjádřeny konkrétním vnějším znamením, např. dobrým slovem, polibkem, nebo třeba kyticí. Jak by vypadala rodina, kde by se všichni prý měli rádi, ale tvářili by se jako sfingy bez pohnutí? Kde se vnější znamení vnitřní lásky zanedbávají, kde jeden druhého nikdy nepozdraví, neusměje se, neprojeví mu nějakou pozornost, tam brzy atmosféra zřetelně vychladne a zmizí brzy i ta vnitřní láska a úcta. Stejně tak nemůžeme ani v náboženském životě přehlížet vnější znamení a říkat, že hlavní věcí je mít v srdci vnitřní úctu a lásku k Bohu a bližnímu. I když vnitřní postoj je nesporně důležitější, než jeho vnější vyjádření, bylo by zcela nesprávné stavět jedno proti druhému a pokládat vnější liturgické projevy za méně důležité. Bez vnějších znamení úcty nutně zmizí časem i úcta v srdci. Liturg, který se domnívá, že vystačí s minimálním počtem vnějších obřadů, přivede svou bohoslužbu k takové banální plochosti, až se taková liturgie stane neschopnou podporovat vnitřní křesťanské postoje a zbožnost. Jistě nemůže být ani pouhý obřad bez vnitřního obsahu náhražkou vnitřního postoje. Liturgie se nesmí stát jen kraslicí pod jejíž skořápkou už nic není. Vnější krása a bohatství liturgie má pěstovat vnitřní náboženský život. A naopak uvnitř prožívaná láska a úcta k Bohu má nalézt své vyjádření v kráse a důstojnosti vnějších liturgických znamení. Amen.